

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. október 31.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 4. A MEGIGAZULÁS

Énekek: 89,1; 390; 424,3; 392,1-2, 3-5

Lekció: Róm 3,19-28

Alapige: Róm 3,24-25

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, Édesatyánk, hogy megvallhattuk, erős várunk vagy te nekünk. Köszönjük, hogy gyermekeid számára védelem, oltalom vagy, és köszönjük, hogy ebből tapasztalhatunk meg valamit, amikor a gyülekezet közösségében együtt dicsérünk, együtt magasztalunk téged, mert jó vagy, mert örökkévaló a te kegyelmed. Megvalljuk, hogy hűséges és irgalmas Istennek ismerhettünk meg Jézus Krisztus által, a mi Urunk által.

Hadd köszönjük meg, hogy ezen a mai napon nemcsak azért gyűltünk egybe, hogy Jézus Krisztus feltámadására emlékezzünk, hogy ő él, hogy van szava ma is hozzánk, hanem a mai napon megemlékezhetünk a reformációról, annak elindulásáról! Arról a kegyelmi tényről, amelyet te munkáltál, hiszen tudjuk, hogy a szél fú, ahova akar, és annak zúgását halljuk. Köszönjük azt a több, mint ötszáz évvel ezelőtti zúgást, amely átsöpört ezen az egész világon, kiindulva Németországból, és felragyogtatta számunkra a tiszta evangélium világosságát.

Hadd köszönjük meg neked, hogy ez a tiszta világosság elért a mi országunkba is, hogy Magyarországon is voltak emberek, akiknek lángra gyújtottad a szívüket, és vitték tovább ezt a lángot Zemplénben, Baranyában, Tizántúlon, a Duna-Tisza közén! Köszönjük, hogy gyülekezetek megújultak, megfrissültek, és a családok asztalán ott volt nemcsak a napi étel, a napi kenyér, hanem a Biblia is. Köszönjük azokat az időket, amikor ott volt az öreg Szikszai, amikor ott voltak a drága üzenetek.

Köszönjük neked, Urunk, hogy ma is hangzik és tündököl az evangélium. Engedd, hogy ma is kérjünk arra, hogy ébreszd fel a te népedet, ma is hozz ki bennünket

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 4. A MEGIGAZULÁS

minden helytelenségéből arra az útra, amely a te utad, amely a mennyei hazánkba visz! Hálaadással köszönjük ezt neked, és kérünk, hogy most is taníts bennünket az ige által erre az útra, hogy mennyire részünkké kell, hogy váljon az ige! Lehessen napi táplálék a számunkra, és teljes bizonyossággal és vigasztalással lehessünk örök életünk felől! Jézus Krisztus nevében kérünk, prédikáltasd szent igédet, felséges Isten, és ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Rómabeliekhez írt levél 3. fejezetéből olvasom, a 24. és a 25. verseket, a következőképpen: *„Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt...”*

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet reformáció ünnepi istentiszteletünkön. Sajnos egyre kevesebb szó esik ma Magyarországon is erről a napról, tudniillik a reformációról. Lehet, hogy nagyon elnyomja a halottak napja, és inkább erre figyel ország-világ, tele hírekkel. És sajnos elnyomja a halloween is a maga rémhíreivel, ami egyre jobban terjed a mi országunkban is. Mi ezen a napon a reformációt ünnepeljük, hálát adunk Istennek ezért az adományáért, és ennek az örömhírét szeretnénk ma is hirdetni!

Sokan úgy gondolják, a reformáció azt jelentette, hogy a protestantizmus elszakadt Rómától, valami új egyház jött létre. Ha meg akarjuk fogalmazni, akkor én ma ezt így tenném: Isten megkönyörült az akkor kereső, tiszta szívvel őt óhajtó hívőkön, és felhasználta őket az ige világosságának a terjesztésében. Ebben benne van a ma reformációja is, amelyet sokan, sokféleképpen hirdetnek és gondolnak. De ma is az a lényege, amikor meglátjuk, hogy Isten ma is megkönyörül az őt kereső és tiszta szívvel őt óhajtó hívőkön, és felhasználja őket az evangélium, az ige világosságának a terjesztésében.

Különösen hálás a szívem ezen a napon a magyar reformációért, és legyen is nagyon hálás a szívünk, testvérek, hogy Isten megkönyörült a mi országunkon! A hollandoktól hallottam, hogy szerintük a mi határunkon annak idején megállt a reformáció, és innen a Kárpátoktól nem ment tovább. A hollandok felróják ezt a mi bűnünknek, de most azért adjunk hálát, hogy akkor a magyar reformátorok a Kárpát-medencében tovább vitték a Zemplénből indulva ezt a világosságot! A Felvidéken és Sárospatakon a ferencesektől indult ki például a reformáció. Egy Kopácsi István nevű ferences szerzetes lett Sárospataknak és környékének a reformátora. 1538-ban a Tizántúlon már szép számmal voltak a Helvét Hitvallást tartó eklézsiák, és a 16. század közepére megtörtént sok gyülekezet reformálása.

Azért olvastam ezt az igét, mert nemcsak a reformációnak volt az egyik fő gondolata az, hogy kegyelemből igazulunk meg hit által, egyedül Krisztus érdeméért, hanem mert „Az elfelejtett hitigazságainak” sorozatunkban most az következik, hogy mit tanít a Szentírás a hit általi megigazulásról, vagy helyesebben az igazságra nyilvánításról. Pál apostol a Rómabeliekhez és a Galatákhöz írt levélben szól részletesen erről, vagy a Fil 3,9-ben, ahol így vall önmagáról: „... nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.”

Szeretném ezt egy példával megvilágítani! Sokan azt gondolják, hogy ez a reformációnak valami tantétele volt, és ma már nem így van. Az jutott eszembe, hogy amikor valaki felszámolja a nagymamának vagy a dédnagymamának a konyháját az elhalálása után, és talál ott egy régi habverőt, és lehet, hogy a gyerekek már nem is tudják, mi az, mert nekik már robotgépük van.

Mivel az ige ezt hozza elénk, – az ígéről pedig valljuk, hogy örökre új, megmarad, élő és ható – ezért semmiképpen sem tehetjük le ezt a témát úgy, mint azt a régi habverőt, hogy régen nagyon hasznos eszköz lehetett, de ma már nem használjuk! Éppen ezért szeretném ma megvilágítani a testvéreknek, hogy miért van szükségünk erre ma is! Kiről szól ez a bibliai igazság, honnan kell kiindulnunk, és majd meg fogjuk látni, hogy van-e ennek a mindennapi életünkre hatása! Vagyis: tudjuk-e használni ezt ma is a hitéletünkben vagy a kegyességünkben?

Kezdjük az elején, ahogy Pál apostol is kezdi, és a Rómabeliekhez írt levél 3. fejezetében, nagyon szépen építi fel ezt az igei igazságot! Mi a kiinduló állapot? Miért van szükségünk arra, hogy hit által igazuljunk meg? Miért van egyáltalán szükségünk arra, hogy Isten igaznak nyilvánítson, vagy igaznak tekintsen bennünket? Az Ószövetséget szeretném hozni, hogy lássuk, ezt nem Pál apostol találta ki, hogy erről az akkori hívőknek beszéljen, hanem ha megnézzük a 143. Zsoltárt, a 2. versében Dávid király így vall: „Ne szállj perbe a te szolgálóddal, mert egy élő sem igaz előtted!”

Az Ószövetségben is így gondolkodtak a hívők, hogy Isten előtt nincs egy igaz sem, vagyis: nem tud senki megfelelni, Uram, a te elvárásodnak! Hiszen az „igaz” a Bibliában azt jelenti: megfelel az Isten követelményének, az Isten jogrendjének. Így is lehetne mondani: megüti a mércét. És amikor a Bibliában ezek a kedves hívők, akár az Ó-, akár az Újszövetségben, vagy a reformátorok annak idején odaálltak az Úr elé, akkor először is úgy kellett odaállniuk, hogy „Uram, nem tudunk megfelelni a te követelményednek.” Ezt vallották meg így, hogy nincs igaz egy sem. Ahogy Dávid mondja: senki sem igaz előtted, Uram.

Nem azért nem felelünk meg Isten elvárásainak, mert Isten olyat kívánna, amit úgysem tudunk teljesíteni, hanem azért, mert Isten az embert olyannak teremtette, hogy megfelelhett volna ennek az elvárásnak. Isten az emberpárt, Ádámot és Évát, olyannak teremtette, hogy megfelelhett volna Isten igazságának, elvárásának és mércéjének, de az első emberpár nem tartotta meg Isten parancsát, hanem szándékos engedetlenségük által beleestek a bűnbe. Innentől kezdve sem ők, sem utódaik nem tudnak megfelelni Istennek. Innentől kezdve nincs egy sem, aki igaz lenne előtte, legfeljebb olyanok vannak Isten előtt, akik igaznak vélik magukat.

Jézus példázata erről szól, amikor két ember megy a templomba. Az egyik igaznak tartja magát, és dicsekszik azzal, hogy ő mit tesz: böjtöl, adakozik, tizedet fizet, és mindenekfelett köszöni, hogy nem olyan, mint az az ember, aki ott hátul imádkozik, az a vámszedő. A vámszedő pedig csak egyet tud mondani: „Uram, légy irgalmas nekem, bűnösnek”; mert érzi, hogy nem felel meg Isten mércéjének. Jézus azt mondja, ez inkább megigazulva ment alá, mint hogy nem amaz.

Az 1Móz 8,21-ben Mózes is így ír: „... az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva!” Ézsaiás könyvének 1. fejezetében szintén ezt olvassuk: „Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség.” Az Ézs 64,5-ből idézem: „mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságunk.” Az első kérdés tehát, testvérek, hogy mi eljutottunk-e ide, hogy Isten előtt megállva nem tudunk semmit felmutatni? A 458. dicséret mondja:

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 4. A MEGIGAZULÁS

„Jövök, semmit nem hozva (...) Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánasz.”

Testvéreim, mindannyian, akik az Úrhoz tértünk, egyszer át kellett éljük: nem tudok semmit felmutatni. Nincs saját igazságom. Nem felelek meg Isten mércéjének. Terhelő ez a kép, olyan, mint amikor az orvos a betegnek azt mondja: semmi jót nem tudok mondani. A beteg szeretne valami jót hallani, az orvos pedig azt mondja: kérem, itt vannak a leletek, és ezek alapján semmi jót nem tudok mondani. A Biblia azt írja, hogy Isten tud valami jót mondani, a leletek ellenére; amit most elmondtam, ezen leletek ellenére. Erről beszél Isten igéje. Az Ószövetségből is fogok idézni, és az Újszövetségben ez a textusunk: „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.” Isten tud valami jót mondani!

Éppen ezért, a mi számunkra az első üzenete annak, hogy Isten igazzá nyilvánít, az a vigasztalás. Azért, hogy el ne csüggedjünk, és el ne keseredjünk a mi bűneink miatt, mert Jézus Krisztus váltságul jött erre a világra! Nem is azt emeli ki először, hogy „hit által”, hanem azt, hogy „a Jézusban való váltság által”. Lássuk meg, hogy Ádám és Éva bűne átszármazott az utódaikra, elvesztettek mindent! Sokféleképpen lehet ezt magyarázni, és sokan kérdezik: „mi közöm nekem ahhoz, hogy Ádám és Éva vétkezett? Elfordultak Istentől és a Sátánra hallgattak inkább; de nekem mi közöm ehhez?”

A legfőbb érvem a Biblia alapján: Isten Ádámmal és Évával szövetségre lépett, ezért miután ők ebben a szövetségben elbuktak, utódaik is velük buktak, mert Ádám-ban és Évában részesei voltak ennek a szövetségnek. Úgy is mondhatnánk, hogy Ádám és Éva bűne beszámíttatik az utódoknak is. Ezért mondja Dávid király, hogy bűnben fogantatunk és bűnben születünk. Ha ezt valaki nem tudja elfogadni, nem baj, mert a mi ítéletünkhöz az is bőven elég lenne, ami bűnt életünk során elkövetünk, és amivel napról-napra halmozzuk ezt a bűnt!

A Biblia szerint már csak az is elég lenne, ha Isten azért vonna kérdőre, amit nem tettünk meg. Mi az, amit nem adott oda, és oda kellett volna adni? Mi az, amit elmulasztottál? Ez is elég lenne, nemhogy az, amit megtettünk, és nem kellett volna! Testvéreim, ha Isten beszámítja Ádám és Éva bűnét, amit nem mi követtünk el, itt értjük csak meg, hogy mit jelent a beszámítás! Azért, mert ugyanakkor a Biblia azt is mondja, hogy Isten beszámítja nekünk Jézus Krisztus elégtételét és igazságát, amit ő a Golgotán megszerzett és elvégzett. Ami szintén nem lenne jogos, hiszen nem én voltam ott! Nem én tettem eleget, de Isten ezt is beszámítja.

Isten azt mondja, hogy az igazzá nyilvánítás azért történik, mert ő adta Jézus Krisztust váltságul. Az 1Kor 1,30-ban van egy nagyon fontos ige, amit jó lenne komolyan venni: „Jézus Krisztus adatott nekünk bölcsességül, igazságul, szentségül és váltságul” –, mert itt is beszámítás történt. Lehet, hogy Ádám és Éva bűnét nem te követted el, de nem is te tettél eleget, és nem én tettem eleget az Isten igazságának, hanem Jézus. És Isten ezt az igazságot beszámítja, mintha én tettem volna eleget, mintha én feleltem volna meg Isten követelményének, Isten elvárásának.

Erről beszél a Jer 23,6 az Ószövetségben. Az ószövetségi hívők is ebbe kapaszkodtak, és komolyan vették: „Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik, mint király. (...) Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik (...) Az Úr a mi igazságunk!” Jeremiás vallja, hogy az Úr Jézus a mi igazságunk, mert testvéreim, ha nekünk lenne valami bölcsességünk, igazságunk, szentségünk, ha mi valamit a váltságunkért tehetnénk, akkor Isten előtt dicsekedhetnénk, de akkor nem a mi Urunk keresztyével tudnánk dicsekedni. A hí-

vőknek nem adatik más, csak az, amit így ír az ige: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében!”

A reformáció egyik jelmondata: „Solus Christus!” „Egyedül Krisztus!” Egyedül Ő a mi dicsőségünk! Ez az igazság tehát Jézus Krisztust ragyogtatja fel, nem bennünket tesz a középpontba. Jézus váltságát teszi újból szükségessé és elérhetővé. Ez hit által elérhető. Tehát, Jézus Krisztus váltságát Isten beszámítja, és ezért azt mondja az ige, hogy az így igazzá nyilvánított hívő a törvény minden követelményének megfelel. A Rómabeliekhez írt levél nagyon ismert verseiben így olvassuk ezt: Ki vádol? Ki kárhoztat? Isten az, aki megigazít. Amit a reformáció kiemelt az az, hogy ezt csak hit által lehet elvenni. Hit által az enyém, a sajátom lehet. Nem cselekedeteből, mert akkor kérkednék. Akkor mindig az lenne a dilemmánk, hogy vajon eleget tettem-e? Elég-e ez Istennek, vagy még többet kellett volna? Még mindig nem teljesítettem száz százalékot!

Viszont, ha ezt a kegyelmes bibliai üzenetet el tudom fogadni, hogy kegyelemből van, akkor ez azt jelenti, hogy mindenki kegyelemből kaphatja! Nem azért, mert amilyen; nem azért, mert ezt vagy azt tette az egyházért. Nem azért, mert neki presbiter felmenői vannak, vagy valamelyik rokona püspök volt. Nincs mit felmutatnunk egyikünknek se! Se a farizeusnak, se a vámszedőnek. Se annak, aki gyermekségétől fogva tudja a Szent Írásokat, se annak, aki teljesen a nulláról indul hittanból, és még életében a kezében sem volt Biblia. Ugyanazok az esélyek.

Nem úgy van, hogy valaki hátrábbról indul, valaki pedig közelebbről és ezért nagyobb esélye van, mert ez az esély csak Krisztusban van! Isten őt adta nekünk igazsággul, szentségül, bölcsességül, váltságul. Ezért a reformáció ezt üzenté akkor is: az embernek Krisztushoz kell tartoznia, Krisztust kell megragadnia! Az egyik reformátor azt mondta, hogy Krisztust megragadni olyan, mint amikor a koldus a felé nyújtott élelmet megragadja, elveszi a kezével. A keze által veszi el az élelmet, és így veszi el az ember Krisztusban ezt a váltságot, amely jelenti számára a bűnbocsánatot, az örök életet és az üdvösséget.

Testvéreim, mi haszna van ennek? – kérdezhetnénk. Az első hasznát már említettem: kétségbe ne essünk, ha bennünket elborítanak a bűneink! Éppen tegnap behallgattam egy bizonyágtételbe, valaki bizonyágot tett egy gyülekezetben arról, hogy milyen mélypontra volt az élete. Milyen engedetlenségben volt; mennyire meglanyhult az igével való kapcsolata lelkipásztor létére; mennyire nem vette komolyan a napi imádságokat; és olyan jó volt hallani a bizonyágtétel végén, hogy hogyan könnyorült rajta az Úr, és hogyan hozta ki őt ebből! Itt az egyetlen megoldás az, hogy nézz a keresztre: „Ha a keresztre néz szemed, Melyen a menny királya halt, Legdrágább kincsöd megveded, Meg gőgöd is könnyezve rajt.” Nézz fel Jézusra!

Tehát, van a mi számunkra megoldás, folyamodj a kegyelemhez! Keresd az Urat, míg megtalálható! Hívd segítségül, míg közel van, vagy tudakozódj úgy, mint a filippi börtönőr! Tegnap egy közösségben erről az ígéről szolgáltam, azért van most nagyon elevenen bennem, amikor a börtönőr odaborult Pál és Silás elé, és azt kérdezte: mit tegyek, hogy üdvözüljek? És testvéreim, ez megmenti őt az öngyilkosságtól! Megmenti őt a kárhozattól, megmenti őt a családjának. Megmenti őt az ottani gyülekezetnek, megmenti az életét. Odaviszi ez a kegyelem ahhoz, hogy „Nekem az üdvösség a fő kérdésem, hogyan jutok oda? Van-e örök életem? Hogyan találom meg az örök életet?”

Ez a haszna ennek a bibliai igazságnak, hogy odamehetünk Jézushoz: légy irgalmas nekem, bűnösnek, te, aki a Golgotán eleget tettél az én bűneimért! Hadd le-

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 4. A MEGIGAZULÁS

gyen elég ma is nekem a bűnbocsánat ajándéka, amit tőled kapok a véredben! Dávid, aki ölt, házasságot tört, parázna volt, odamenekült az Úrhoz, és azt mondta egy hatalmas bűne után: „Uram, mossál meg, és fehérebb leszek a hónál!” Odafolyamodott a kegyelemhez.

Nézzük meg, hogy mik a mai vonatkozásai ennek a bibliai igének! Nagyon sokan szeretnek bennünket emlékeztetni bukásainkra, bűneinkre. Úgy vannak, mint az a néni, aki mondta nekem: tetszik tudni, találkoztam egy régi ismerősömmel, elkezdtem neki beszélni az Úrról, hogy én hitben járok, Bibliát olvasok, a gyülekezetben szolgálok, és erre azt mondta ez az ismerősöm, hogy „te beszélsz?” És elkezdte sorolni, mert ismerte őt 20 évesen, de ekkor a néni már 70 éves volt. Igen, emlékeztetnek rá. Persze, emlékszünk mi is a bűneinkre, de Isten is emlékeztet mindig arra, hogy honnan hozott ki bennünket!

Aki ezt komolyan veszi, testvérek, az Pál apostollal együtt mondja: igen, voltam, de most vagyok. Milyen jó lenne, ha ebben valóban így érezhetnénk ezt az igét, hogy kicsoda kárhoztat, ki vádol! Jézus mit kérdez az asszonytól, akit tetten értek, hogy házasságtörő: asszony, hol vannak a te vádolóid? De hogy ne csak az Újszövetségből idézzek, ószövetségi igéből is hadd hozzak példát, hogy Ézsaiás mennyire így gondolta! Az Ézs 50,8-ban: „Közel van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Alljunk együtt elő! Kicsoda peresem? Közelegjen hozzám!”

Ezzel szembesülnünk kell mindnyájunknak, akik ismertek bennünket régi életünkben, tudják, hol, mit és hogyan vétettünk. De jusson eszedbe Ézs 50,8-ból ez a csodálatos ige: „Kicsoda peresem? Közelegjen hozzám!” Azt mondja: „Alljunk együtt elő!”, és az Úr elé álljunk, mert akkor én már úgy tudok állni, mint aki igazzá vagyok nyilvánítva Krisztusban! Ezért Krisztussal együtt tudok odaállni, ő pedig Krisztus nélkül. Ez a nagy különbség, hogy rajta megmaradt a bűn, Isten haragja, rólam pedig Krisztusért elfordított. Hát mondjátok meg, nem óriási dolog ez, amikor tudom, hogy a bűnöm nem vádol engemet, hogy nincs kárhoztató ítélet ellenem?

A következő haszna ennek a bizonyosság, mert Szentlelke által biztosít engem az örök élet felől. Van egy bizonyosságom, tudniillik, hogy Krisztusé vagyok, Ő meg az enyém. Az Énekek Énekében így olvassuk: „Az én szerelmesem enyém és én az övé vagyok.” Ezt a bizonyosságot senki el nem veheti! Az ördög ebben meg nem ingathat, te ebben legyél egészen bizonyos: miénk a menny örökre! Luther milyen bizonyos volt benne! Így énekeltük az énekben: „Kincset, életet, Hitvest, gyermeket, Mind elvehetik, Mit ér ez őnekik? Miénk a menny mindörökre!” Ezt senki el nem veheti tőlünk!

Milyen bizonyosságot és vigasztalást adott ez az első hívőknek, az első keresztyéneknek az üldözések között! A gályaraboknak, az ellenreformáció alatt szenvedőknek, milyen bizonyosságot, örömet és megtartatást, és nem fordultak el! Nem tagadták meg a hitüket, mert tudták, nem úgy van, hogy majd később Isten eldönti! Ahogy sokan gondolják: majd a halálunkkor kiderül! Hát az már régen rossz, ha ott derül ki! Most kell ennek kiderülnie! Majd Isten eldönti a halálom után, hogy üdvözülök vagy elkárhozok! Nem! „Ma, ha az ő szavát halljátok” – mondja az ige – „meg ne keményítsétek a ti szíveiteket...!” Még ma!

Aztán, a következő áldott következménye a hívőre nézve, az alázat. Azért, mert nem büntelenné tesz engem Isten, amikor igazzá nyilvánít – János apostol beszél erről –, hanem úgy néz rám, mintha büntelen lennék. Azért, mert Krisztust látja, aki-vel össze vagyok kötve. Az én Megváltómra néz, és őt szemléli. Azt mondja: „Ez az

én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” Ha mi Őbenne vagyunk, és Ő bennünk – ahogy a János evangéliuma 15. fejezetében mondja az Úr –, akkor ezt a Krisztust fogja szemlélni, és nem bennünket a tökéletlenségünkkel és hitványságainkkal együtt.

Ez tart bennünket alázatban, mert ha nem így lenne, akkor állandóan töprengenénk. Ha nem így lenne, hogy Isten igaznak nyilvánított, és ez az ő kegyelméből van a Jézus Krisztusban való váltság által, akkor állandóan méregetnénk magunkat, meg a másikat is. Inkább a másikat, mert azt jobban szoktuk, mint magunkat, hogy az eleget tett-e, az eleget adott-e! Adakozásnál szokták nagyon sokan nézni, hogy a másik mennyit adott, mert akkor annyit kell nekem is. „Eleget tettem-e?” „Vajon Isten nem kíván-e többet?” „Eleget imádkoztam-e?” Hát hol van a mérce? S az ember meglátja, hogy a mérce Krisztus, mindnyájunknak ő a mérce! Neki is, meg nekem is a mérce Krisztus igazsága, szentsége és váltsága!

Ez kell, hogy indítson bennünket az Istennek tetsző és kegyes életre! Ez nem tan. A Rómabeliekhez írt levél nem tantételek sokasága, hanem a hívó ember gyakorlati életének a megalapozása. Azt mondja nekünk Isten igéje, hogy ez kell, hogy vezessen az Istennek tetsző és kegyes életre! Hogy mondja Pál apostol a Kolossébeliekhez írt levélben? Ha feltámadtatok a Krisztussal, vetkezzétek le..., öltözzétek fel...! Ahogy halottátok a múlt vasárnap: vessétek el magatoktól, ami megbotránkoztat, ami bűnre visz, és öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust! Járjatok lelki örömben! Naponta megújulva imádd az Urat, és végezd azt, amit ő rád bízott!

Végül még hadd szóljak arról, hogy ez megóv a gógtól bennünket, mert valljuk meg őszintén, jellemző ránk a hívó góg, hogy én többet tettem, mint a másik! Érdemként vagy erényként akarom ezt kamatoztatni Isten előtt: majd Isten ezt beszámítja, hogy én többet tettem! Pál apostol erre soha nem hivatkozik. Egyszer említi, de csak azért, mert már nagyon piszkálták: mondhatnám, hogy többet tettem, mint a többi apostol összesen! Pál apostol nem volt gögös, de el kellett mondania, hogy „többet tettem”. Nem Isten előtti érdemként mondja, ezt az embereknek mondja. Isten előtt csak Krisztusba burkolózik, és azt mondja: egy érdemem van, és nem érdekes, hogy ki volt Tamás, Máté, Jakab, a bűnös, parázna asszony, vagy a samáriai asszony, Isten csak Krisztusért néz bennünket, engem is, meg őt is! Nem dicsekedhet tehát senki úgy, mint az előbb említett farizeus.

És a végére hagytam, hogy ez indítja a hívót hálára és megbízhatóságra. Még gyerekkoromban olvastam egy történetet egy evangéliumi iratmissziós könyvben, aminek az volt a címe, hogy „A fiatalok kérdeznek”. Ez a történet hallatlanul megragadott. Egy amerikai férfiről szólt, aki húsz évet töltött börtönben, mert állandóan lopott, rabolt, betört. Aztán hol a börtönben volt, hol kint, de inkább a börtönben. Egyszer bedobtak neki egy újságot, amelynek az egyik cikke arról szólt, hogy hogyan találta meg az élet értelmét a filippi börtönőr. Gondolta, ez neki szól, és gúnyolódva elkezdte olvasni.

Az a lényeg, hogy amit olvasott, az olyan hatással volt rá, hogy ez az ember tényleg az Úr Jézusé lett! Kiszabadult a börtönből, és elkezdett munkát keresni, de sehol nem talált. Mindenütt megkérdezték, hol volt eddig; mit csinált. „Ültem a börtönben.” Ezért mindenütt elutasították. Aztán a bíró visszahívta évek múlva, és megkérdezte tőle: „mit csináltál?” „Munkát kerestem.” „Hiszel még Jézusban?” „Hiszek.” A bíró azt mondta: „akkor rád bízok egy bizalmi állást!” Így írja a könyv, hogy a gyémántok őrzését bízta rá. Ez az ember ölébe vette a gyémántokkal teli táskát, és ah-

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 4. A MEGIGAZULÁS

hoz senki hozzá nem nyúlhatott, mert ő hűségesen őrizte. Ennek a kis írásnak ez a címe: „Börtönviseltből a gyémántok őre”.

Testvéreim, ez a kép talán kicsit közelebb hozza, hogy Isten Krisztusért valóban mit végez el a hívőben, és hogyan kell nekünk Krisztusért Istenhez közelítenünk és az Úrban lennünk. Tudniillik, ha ő erre bízott engem, akkor én hűségesen fogom el látni a feladatomat. Isten annyira megbízott bennem, hogy Krisztusért azt mondja: mintha nem követtél volna el semmi bűnt, úgy nézek rád. Neked adom a mennyet. Beviszlek az arany városba, a mennyei Jeruzsálembe. Azt készítettem neked.

Testvérek, erre válaszul csak azt mondhatjuk, amit Dávid a 103. Zsoltárban: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!” Mi is járhatunk így, ez lehet a mi osztályrészünk is! Mi is vallhatjuk: könyörült rajtam, és könyörülete azt is jelentette, hogy Krisztust adta nekem igazságul, szentségül, bölcsességül és váltságul! Ezért szeretem Krisztust, az Urat, és ezért nem engedem el, hogy mindig őt lássa mellettem és bennem az én Atyám, naponta így könyörüljön rajtam, és így áldjon meg engem!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, Urunk, hogy ha kegyességünkben, életünkben valóban nagy haszna van ennek az igének és ennek a tanításnak. Köszönjük neked, hogy az apostolt ez olyan boldoggá tette, hogy másokkal is meg akarta osztani, másokat is erre hívott, másoknak is ezt hirdette, hogy Krisztusban, az ő vérében van a mi váltságunk, bűneink bocsánata, és nem kell nekünk felettébb aggódni a mi bűneink miatt, de meg kell siratnunk azokat. Meg kell látni azt, hogy nem feleltünk meg a te mércédnek. Olyan szomorúaknak kell lennünk, mint pünkösdkor a férfiaknak: szívükben megkeseredtek, és ezáltal kezdték el keresni, hogy akkor hogyan üdvözülhetnek, mit tegyenek.

Köszönjük, Urunk, hálaadással, hogy a reformáció ünnepén megköszönhetjük neked az egyházat, amelyet megújítottál. Az Ószövetségben és az Újszövetségben is ezt láthatjuk, és azóta is a történelemben. Kérünk, hogy újíts meg bennünket a saját képedre és hasonlatosságodra!

Adj béketúrést, adj békességet a szívünkbe, Urunk, és lelki örömet minden nap, hiszen tudjuk, hogy te vagy a mi békességünk! Köszönjük, hogy meghallgatsz könyörögésünkben.

Ámen.

392,4-5 ének

4. Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett,
De szent megújulásért és békéért eped,
Míg látomása egykor dicsőn beteljesül
S a győzelmes egyház Urával egyesül.

5. A három-egy Istennel már itt a földön egy
S az üdvözült sereggel egy nép és egy sereg.
Ó, mily áldott reménység: ha itt időnk lejár,
Te boldog szenteiddel fenn Nálad béke vár!